

Oliver Scherz

Niemand houdt
Don Carlo
tegen

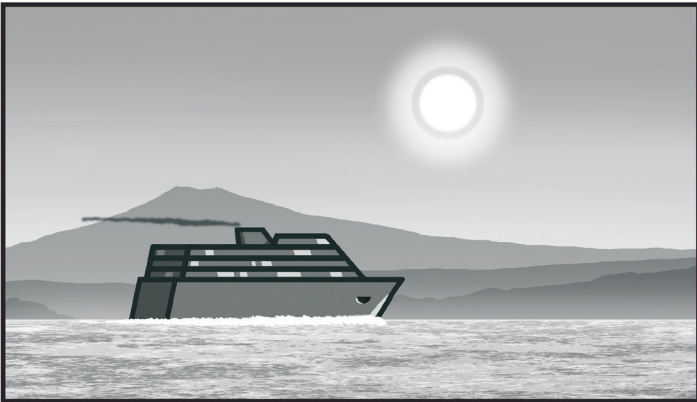
Voor Senop

www.uitgeverijholland.nl

Oliver Scherz

Niemand houdt
Don Carlo
tegen

MET TEKENINGEN VAN PETER SCHÖSSOW

UITGEVERIJ HOLLAND - HAARLEM

‘Hoe kom ik vanaf hier in Palermo?’ vraag ik.

Achter het loket op het station zit een vrouw. Ze tikt wat in op haar computer. Ik frommel zenuwachtig met mijn rolletje papiergeld.

‘De eerstvolgende mogelijkheid is de trein van 14 uur 49 naar München, spoor 3. Dan kun je in München overstappen op de nachttrein naar Rome, aankomsttijd morgenochtend om 9 uur 25. De trein naar Palermo gaat een uur later. Verwachte aankomsttijd in Palermo zondagnacht 23 uur,’ zegt de dame achter het loket.

Pas zondagnacht in Palermo?! Waarom duurt het zo lang? Dan kan ik nooit op maandag weer thuis zijn voor het ontbijt!

‘Is er ook een snellere manier?’ vraag ik.

‘Nee. Slaapwagen of ligwagen van München naar Rome?’

Ik volg het even niet. Ik denk nog na over die zondagnacht 23 uur. De vrouw tikt ongeduldig met haar vingers op de balie.

‘Slaapwagen of ligwagen?’ vraagt ze nog een keer. Geen idee. Ik lig toch altijd als ik slaap?

‘Slaapwagen,’ zeg ik.

‘Dat is dan 278 euro 95.’

278 euro? Mijn rolletje papiergeld is maar 210 euro. En dat is al heel veel, ik heb mijn hele spaarpot leeg-gemaakt. Ik dacht dat de helft wel genoeg zou zijn voor de heenreis naar Palermo. Op zijn minst.

‘Misschien is het goedkoper als ik niet ga liggen maar gewoon op de gang zit?’ vraag ik.

De vrouw schuift haar bril omhoog en kijkt me vreemd aan.

‘Hoe oud ben jij eigenlijk?’ vraagt ze.

‘Elf,’ zeg ik.

Ik had dertien moeten zeggen! Dat denkt sowieso iedereen. Dat ik al dertien ben. En helemaal in het

pak dat ik nu aanheb. Het is heel chic, met een wit overhemd en een stropdas. In dit pak zie ik er echt uit als een Italiaanse Don. Don Carlo, de gangsterbaas. Niemand houdt hem tegen.

Het pak was vroeger van papa. Hij droeg het als kind als er iets belangrijks was. Nu is het van mij. En ik heb iets heel belangrijks te doen. Ik ga papa voor ons terughalen.

‘Waar zijn je ouders?’ vraagt de vrouw achter het loket.

‘Papa is in Palermo en mama werkt in het verzorgingstehuis.’

‘En vinden jouw papa en mama het goed dat jij helemaal alleen zo’n verre reis maakt?’

‘Daar kan ik met mama niet over praten, die gaat meteen door het lint,’ flap ik er zomaar uit.

Als ik aan mama vraag wanneer we eindelijk een keertje naar papa gaan, somt ze alleen al zijn fouten op en daarna ontploft ze van woede, net zoals toen hij er nog was.

Ik heb haar verteld dat ik bij Martin logeer, een klasgenoot, en dat ik morgen de hele dag met hem op pad ga.

De vrouw kijkt ernstig. ‘Ik kan je echt geen kaartje verkopen als je vader of moeder er niet bij is.’ Ze

wacht even. ‘... Vertel op, ben je soms van huis weg-
gelopen, jongeman?’

Ik begin te zweten. ‘Nee. Ik wil naar papa. Die is ook
thuis.’

Waarom vertelt ze me niet gewoon of er nog een
goedkopere manier is om in Palermo te komen. Op
een of andere manier lijkt alles verkeerd te gaan.

‘Heb je even een momentje?’ De vrouw loopt naar
een collega. Ze praten zachtjes en kijken steeds naar
mij. Ze zijn tegen mij. Duidelijk.

Nu komt de vrouw weer terug. ‘Ik zou graag even je
moeder bellen. Goed? Geef het nummer maar.’

Ik pak mijn koffer en draai me om.

Dan ren ik de hal uit, voorbij de twee veiligheids-
beambten. Die zijn ook tegen mij, zeker weten. Ik
ren nog sneller. Regelrecht naar spoor 3, de trappen
op en dan helemaal naar het einde van het perron.
Daar verstop ik me achter een snoepautomaat. Ein-
delijk rust. Maar in mijn hoofd gaat het tekeer. De
vrouw achter het loket. Mama. Zondagnacht. 278
Euro. Mijn plan was veel simpeler. Ik wilde gewoon

instappen en wegwezen. De envelop waarop papa's adres geschreven staat heb ik bij me. De foto van zijn balkon. En de kaart van Italië ken ik uit mijn hoofd. Palermo is een stad op Sicilië en Sicilië is een eiland. Het is ver weg, helemaal in het zuiden van Italië. Op de kaart heeft Italië de vorm van een laars en Sicilië ligt als een voetbal voor de punt van de laars. Ik weet dus precies waar ik naartoe moet.

Sinds vijf maanden wil ik nu al naar Palermo. Vijf maanden, twee weken en zes dagen. Sinds papa weg is omdat mama hem eruitgegooid heeft. Midden in de nacht. Alleen papa's spullen liggen nog in dozen in de kelder. Die had ik er meteen weer uitgehaald.

'Carlo, dat moet je niet doen,' had mama gezegd.

'Wanneer komt papa weer terug?' had ik gevraagd.

Mama had naar het plafond gestaard en naar een antwoord gezocht. Maar op het plafond waren geen goede antwoorden te vinden.

Sindsdien wacht ik. Ik wacht en wacht. Op school, in bed, tijdens het eten. Ik kan het wachten op papa niet uit mijn hoofd zetten. Maar mama wil niet daarheen en papa komt niet hierheen. Dus moet ik het alleen proberen. Papa verrassen. Gewoon voor zijn deur staan en hem terughalen. Maar zonder treinkaartje kom ik er nooit!

‘Als je iets wilt bereiken, Carlo, moet je doorzetten. Alles is mogelijk! Maar je moet het wel echt willen. Gewoon volhouden! En niet zoveel nadenken!’ zei papa een keer toen we samen op de hoge duikplank stonden. En daarna maakte hij een geweldig bommetje. Ik heb een foto van hem, midden in de sprong. Zijn gouden ketting vloog achter hem aan door de lucht en hij had zijn zonnebril nog op, zoals altijd.

Als de ICE eraan komt, pak ik mijn koffer. Ik hoor papa’s vette lach al, als hij straks in Palermo de deur opendoet en ik voor hem sta: ‘Jij bent helemaal alleen hier naartoe gereisd? Je bent een echte vent, Carlo, je lijkt op mij!’

Ik schakel mijn gedachten uit. Net als op de duikplank. Toen ben ik ook gesprongen zonder na te denken. Ik zie de treinwagons in een waas, alsof ik door mama’s bril kijk. Geen conducteur te zien. Ik reis zonder kaartje. Klaar uit.

Bij het instappen kijk ik omlaag. Dan loop ik door de gang, van de ene wagon naar de andere tot de restauratiewagen. Als ik bij een tafeltje ga zitten, rijden we het station al uit. Er is geen weg meer terug.

Ineens rijden we langs ons huis. Mijn Italiaanse vlag wappert aan de leuning van ons balkon. Dat kijkt uit op het spoor. Ik heb er zo vaak gezeten en naar de ICE's gekeken. En mijn plan bedacht. Nu kijk ik het balkon na. Morgennacht ben ik in Palermo. Eigenlijk wilde ik dan al terug zijn, samen met papa. Ik wilde zijn spullen uit de kelder halen voor mama van haar nachtdienst thuis zou komen...

Een man kijkt een beetje raar naar me. Alsof hij weet dat ik zwartrijd. Ik draai me de andere kant op, want ik zweet nu overduidelijk. Het liefst zou ik wegduiken. Meteen.

Tussen mijn voeten ligt een hond. Die is van de vrouw achter mij en is onder de bank doorgekropen naar mijn stoel. Ik buk naar hem en steek mijn hoofd onder de tafel. De hond kauwt op een oud treinkaartje en kijkt me lief aan. Ik houd wel van honden. Het kan hen niet schelen of ik zwartrijd of dat ik dik ben. Als ze maar te eten krijgen. En honden denken altijd dat ik iets te eten bij me heb. Ik haal een pizzabrood-

je uit de zak van mijn jasje. De hond kwispelt al met zijn staart. Ik voel me zelf ook meteen beter.

‘Vervoersbewijzen alstublieft!’

Ik krimp ineen en stoot mijn achterhoofd tegen de onderkant van het tafelblad. Doet erg zeer. Het duizelt me. Ik dacht dat de conducteur niet in de restauratiewagen zou komen!

Ik blijf met mijn hoofd onder de tafel zitten en tuur naar de schoenen van de conducteur en naar de kniptang die aan zijn gordel bungelt.

‘Help mij, hond,’ fluister ik.

Maar het beest schrokt mijn pizzabroodje naar binnen en kauwt dan verder op het oude treinkaartje.

De conducteur is nu klaar bij de man tegenover me. ‘Goedendag,’ roept hij nu naar mij. ‘Uw kaartje alstublieft!’

Ik worstel me onder de tafel vandaan en trek snel mijn stropdas recht voor de conducteur. Mijn mooie overhemd kleeft aan mijn dikke mozzarellabuik. Bij mijn navel is het nat van het zweet. Als de conducteur me terugstuurt, zullen de veiligheidsmensen van het station me naar mama brengen. En dan kom

ik niet meer bij papa. Nooit meer.
'Jongeman! Uw kaartje alstublieft!
'De hond heeft het opgegeten,' zeg ik ineens.
Zei ik dat echt of niet? De conducteur buigt zich naar voren alsof hij het niet goed verstaan heeft.
'De hond heeft het opgegeten. Ik kan er ook niets aan doen,' zeg ik nog een keer. Ik wijs onder de tafel. De conducteur zakt langzaam door zijn knieën en samen kijken we: van het oude treinkaartje liggen alleen nog wat afgekloven natte restjes op de grond. Er hangen een paar slierten uit de bek van de hond.
'Dat kan toch niet waar zijn...' zegt de conducteur. De vrouw achter me draait zich nu om en trekt haar hond meteen aan zijn lijn terug.
'Rudi! Wat heb je nu gedaan?' roept ze.
'Hij heeft het kaartje van deze jongeman opgegeten!' zegt de conducteur en hij begint te lachen.
Nu draaien ook de andere reizigers zich om. De vrouw grijpt Rudi in zijn nekvel en vist een paar slierten uit zijn bek. Maar er valt niets te redden. Nu lacht iedereen in het restaurant. Behalve de vrouw en ik.
'Het is al goed. De hond heeft het kaartje voor me afgestempeld,' zegt de conducteur en lachend loopt hij verder.

Maar de vrouw heeft het niet meer. Ze scheldt Rudi uit en wil dat ik iets lekker uitkies van de kaart. Op haar kosten. Mijn mond is droog en mijn maag zit in de knoop. Ik krijg geen hap naar binnen. Ik bestel toch maar een stuk chocoladetaart en warme chocolademelk, zodat de vrouw mij met rust laat.

Als eindelijk niemand meer kijkt, hang ik mijn jasje te luchten aan het haakje naast het raam. Kan ik een beetje opdrogen zodat mijn navel niet meer door het overhemd schemert.

Buiten razen velden en bomen voorbij. Zo voelt het vast ook als je vliegt, denk ik. Ik vlieg van Bochum naar Palermo. Ik hoef alleen maar te zitten en alles aan me voorbij te laten vliegen.

Ik denk aan Pietro. Op weg naar het station ben ik langs zijn pizzeria gelopen. Hij was de tafels op het terras aan het dekken en had gevraagd waar ik naartoe ging.

Eigenlijk wilde ik het tegen niemand zeggen. Maar Pietro is mijn tweede vader en ik ben zijn vierde zoon, na zijn drie echte zonen, zegt hij altijd. Bovendien helpt hij me vaak met mijn huiswerk of we spelen een kaartspelletje, als de pizzeria 's middags nog gesloten is.

Ik heb het hem dus toch verteld.

‘Palermo!’ had hij geroepen en heel blij gekeken. ‘Zie je wel, heb ik altijd geweten. Mama neemt je mee naar papa.’

‘Nee. Ik ga alleen. Mama wil nog steeds niet. Ze weet het niet,’ had ik geantwoord.

Pietro had eens goed naar mijn pak gekeken. De stropdas zat als een wurgslang om mijn hals gewikkeld, omdat ik niet weet hoe het anders moest. Met een paar grepen had Pietro de stropdas goed geknoopt. Toen hing het ding als een platgereden slang omlaag.

‘Kan geen stropdas strikken maar wil alleen op reis door Europa zonder die mama iets te zeggen?!’ had hij met zijn Italiaanse accent geroepen. ‘Carlo, jij bent ontroerend mannetje. Ik weet, jij bent verdrietig. En ik hoop dat verstand terugkomt in die dwarse koppen van je papa en mama, zodat jullie weer samen zijn. Maar jij kan dit niet serieus menen. Ga nu maar naar huis. Filmpje kijken, voetballen. De wereld is zoals hij is. Kun jij niet veranderen. Ik al twintig jaar werken in dit restaurant. Zie de zee niet meer, ook al wil ik de zee zien. De wereld is zoals hij is!’

‘Maar ik kan niet meer wachten,’ had ik geantwoord. ‘Als je klaar bent met wachten, komt wat je wilt vanzelf.’

‘Je kunt toch meegaan. Dan kun jij eindelijk je zee weer zien,’ had ik gezegd.

Toen had Pietro nog harder gelachen, zoals papa dat ook altijd doet.

‘Ik heb foto van de zee achter de bar hangen,’ had hij geroepen en op de tafel geslagen. ‘Zo. Morgen jij komt hierheen. Doen wij kaartspelletje. Praten wij over alles en nog wat.’

Toen had hij nog twee pizzabroodjes in mijn zak gestopt. Als grap. Voor de reis naar huis.

Het zou eigenlijk leuker geweest zijn als Pietro mijn plan goed gevonden had. Want ik mag hem heel graag. Maar dat voor hem een foto van de zee genoeg is, vind ik toch vreemd.

De kelner heeft de taart gebracht en mijn eetlust keert terug. Heel langzaam. Maar als ik weer ergens trek in heb, is de wereld weer in orde.

Ik trek mijn das wat lossler en neem een hap. De taart smaakt beter dan alle taarten van mama bij elkaar!

Tot München blijf ik in de restauratiewagen zitten.

Steeds als de conducteur voorbijloopt, lacht hij naar me.

‘Uw vervoersbewijs alstublieft,’ grapt hij dan tegen mij. En als er een nieuwe conducteur komt, vertelt de kelner hem meteen het verhaal over de hond en mag ik gewoon blijven zitten.

De vrouw en de hond zijn allang verdwenen. Ze had Rudi achter zich aan de restauratiewagen uitgesleept. Rudi had zich schrap gezet om mij langer te kunnen zien. Sorry Rudi, zei ik in mezelf. En dank je wel. Rudi had met zijn staart gekwispeld en als afscheid geblaft.

Honden en ik. Wij mogen elkaar wel.